

MOTIVE DE SPERANTA

ALIN POPESCU

Cuprins

Secretul fericirii	3
Esti ceea ce vezi.....	4
Jurnalul indiferentei	8
Autodenunt	10
Sclipire de geniu.....	12
Chiar poti trece peste orice?	14
Epilog.....	17

Secretul fericirii

Speranta e ingredientul lipsa din calea fericirii noastre. Chinezii au definit viata implinita simplu: 3 elemente, fiecare importante, fiecare de nelipsit in casa unui om fericit. Ceva de facut, cineva de iubit, ceva la care sa speri.

Odata ce intelegi ca viata e o suma de lucruri, incepi sa traiesti cu adevarat.

Indiferent de creativitatea ta, indiferent de averea ta, indiferent de inteligenta ta, viata se rezuma la cele trei lucruri de mai sus. Pierde unul si vei simti imediat efectele. Am reunit intr-o brosură cinci dintre editorialele publicate in 2011 la AvocatNet.ro pentru ca, de-a lungul timpului, am primit e-mailuri care-mi spuneau ca ar trebui sa ma simt raspunzator de sentimentele oamenilor deprimati care mi-au citit textele si s-au deprimat si mai tare. Ca eu vorbesc despre tristete.

N-ai cum sa fii bucuros, daca n-ai fost in viata ta trist. N-ai cum sa intelegi sanatatea, daca n-ai fost bolnav. Si n-ai cum sa incerci sa fii fericit, daca nu te-ai scufundat niciodata intr-o depresie, fie chiar si minora.

Rolul textelor scrise de mine, ca si rolul acestei brosure, este sa iti arate ca viata inseamna mai mult decat necazurile de ieri sau astazi, ca lumea inseamna mai mult decat scara blocului tau sau cartierul in care stai, ca fericirea ta tine in aceeasi masura de tine, tot asa cum tine si de norocul de care te poti bucura.

Nu renunta niciodata la speranta. Si va veni o zi in care vei vedea ca toate lucrurile din viata ta se leaga intr-un tot perfect. Tot ce ti-ai dorit de la viata s-a indeplinit. Si te vei uita inapoi, la trecut, si vei rade poate de toate vremurile pe care ai fost nevoit sa le induri. Atunci, in acel moment, e imposibil sa nu te intrebi cum de-ai fost atat de puternic incat sa treci peste toate aceste lucruri.

Nu ma crezi? Bine. Nu te rog decat ca sa revii atunci aici si sa-ti povestesti intamplarea. Pentru ca si alti oameni au nevoie sa afle ca necazurile vietii pot fi

depasite.

In fond, ce-i speranta daca nu sentimentul ca sentimentul pe care il ai nu e permanent?

Esti ceea ce vezi

Cineva spunea odata ca nu poti vedea viata asa cum este ea, o vezi asa cum esti tu. Cativa munti si un ocean mai departe, altcineva spunea ca tu, ca om, vezi ceea ce esti, ca viata ta e formata din fraturile lucrurilor care ti s-au spus si lucrurilor care ti s-au intamplat. Si ideea nu e deloc de aruncat la gunoi.

Ti s-a spus repetat ca lucrurile scrise sunt doar cuvinte goale. Ti s-a spus ca e mai bine sa faci si sa taci. Ti s-a spus ca oamenii adevarati sunt aceia care reusesc sa mentina echilibrul in viata: 8 ore de munca, 8 ore dedicate familiei, 8 ore de somn. Ti s-a spus ca trebuie sa fii normal, dar nu ti-a dat nimeni un manual de utilizare a normalitatii.

Asa ca ai inceput sa incurci anormalul cu multe dintre lucrurile care iti placeau candva.

Ti s-a spus ca tu esti important doar in masura in care te integrezi in societate. Si ai acceptat unele sau toate aceste lucruri. Incet-incet, ai inceput sa uiti de muzica pe care o iubeai, de centrul vechi din orasul tau, de mersul cu bicicleta, de gustul corcoduselor verzi, de locurile in care ai stat candva si te-ai simtit bine, de sunetul ierbii calcate cu picioarele goale, de ecoul padurii copilariei tale, de oamenii cu care inainte vorbeai zile intregi despre orice, de sotul sau sotia ta, de locul natal. Stiu, n-ai uitat. Doar ca nu mai ai timp de toate lucrurile astea. Si ti-ai inghitit regretul si l-ai transformat intr-un cuvant nou: pragmatism.

Ce ti-a mai ramas dupa ce dai toate lucrurile astea la o parte?

A ramas metroul, a ramas televizorul, a ramas masina ta, a ramas posta plina de

facturi, a ramas senzatia de greata din momentele cand trebuie sa faci lucruri care nu-ti plac, a ramas hipertensiunea, a ramas diabetul, a ramas un mic ulcer sau macar o gastrita, a ramas inghititul cuvintelor, a ramas privirea goala pe care o ai cand pleci seara spre casa de la birou, a ramas multimea de pe strazi si solitudinea omului de tip nou.

A ramas zbaterea permanenta pentru copiii tai si pentru viitorul lor, a ramas durerea despartirii de cineva iubit, a ramas sentimentul de vinovatie pe care il ai pentru greselile trecutului, a ramas corvoada cainelui pe care il scoti din casa la ore fixe, a ramas sentimentul de disperare ca nu stii ce vei face maine, a ramas ideea ca ai nevoie de mai multi bani, a ramas tristetea ca te-ai abatut de la calea pe care o aveai inainte, a ramas mustarul varsat pe canapeaua din sufragerie. Si, mai presus de toate, ti-au ramas gandurile rele, gandurile care te acopera noaptea si dimineata, intunecandu-ti privirea si determinandu-te sa crezi ca undeva, candva, in viata ta ai facut o alegere gresita. Toate aceste lucruri sunt astazi lumea ta.

Intr-un fel, e ciudat. Desi ar trebui sa fie altfel, uitam lucrurile bune si ramanem cu cele rele. Uitam si nici macar nu ne dam seama de asta.

Pentru ca noi, oamenii de astazi, am devenit suma tuturor lucrurilor pe care credem am reusit sa le uitam in viata. In realitate, am suprimat toate acele amintiri, le-am aruncat la cosul de gunoi al creierului nostru si ne "bucuram de ele" doar atunci cand incercam sa facem pasi inainte si ne temem de ce s-ar putea intampla. Am devenit pragmatici si materialisti, ne-am orientat spre bunurile palpabile pe care le putem privi in orice moment si putem considera ca am reusit in viata, am luat locul robotilor pe care autorii de science-fiction ii vad in viitor stapanii lumii. Si, uneori, nici macar nu reusim sa intelegem asta. Bineinteles, e aproape imposibil sa o recunoastem. Ne-am aliena prea tare in acel moment.

Imi pare rau. Scriu un text care iti aduce aminte de toate necazurile si asta, in general, nu e un lucru bun. Eu, cel care pune gandurile astea pe hartie, imi asum sa te deprim spunandu-ti o mica parte din adevar. Si fac asta pentru ca te-ai obisnuit sa ti

se spuna ca totul e bine, chiar si cand nu e.

Pentru ca altii iti arata la televizor reclame cu dinti albi si cer albastru, filme artistice in care binele invinge intotdeauna raul. Animalele nu sunt niciodata ranite in productii cinematografice. Fiul ratacitor se intoarce la caminul parintesc si isi ajuta familia. Banii vin atunci cand e nevoie de ei. Si cate si mai cate. Societatea ne-a invelit intr-o plapuma groasa de ignoranta si minciuna, unde lucrurile rele se intampla atunci cand iesi din rand, iar oamenii "normali" sunt apreciati.

Si, totusi, sunt unele momente cand un miros, un sunet, o voce, un chip, una dintre aceste sclipiri ne duce inapoi si ne teleporteaza, ca in povestile SF, intr-o lume in care binele are alt gust, iar lumea, alte culori. Nu stiu cum arata raiul, dar am inceput sa cred ca stiu unde e singurul rai din lume. Chiar acolo, in auntrul tau. Impartit intre griji, regrete si bucurii, raiul e zona ta unica de liniste.

Unii spun ca e gresit sa traiesti in trecut, eu cred, insa, ca e uimitor de benefic.

Pentru ca trecutul, dincolo de faptul ca nu-l poti schimba orice ai face, e singurul care-ti poate arata directia. Mirosul, sunetul, vocea, chipul, pot fi oricand portul tau de siguranta, locul in care te intorci cu mintea, ori de cate ori ai nevoie de putere sa treci peste lucrurile care ti se intampla in fiecare zi.

Ia-ti putere din trecut, dar continua sa traiesti in prezent.

"E vara, in jurul meu e un lan nesfarsit de trifoi inalt de 2 sau 3 centimetri. Un verde crud care-mi intinde simturile ca un elastic. Un loc in care merg in picioarele goale si n-am absolut niciun gand in afara uimirii ca raiul e chiar acolo, sub picioarele mele. Lacuste mici sar in toate directiile. O pala usoara de vant adie ca o mangaiere si trece de mine cu multumirea ca ne-am salutat.

In dreapta, sus pe cer, un avion lasa o dara alba si lunga, preocupat parca sa-si aminteasca drumul de intoarcere spre casa. Langa el, un nor seamana

cu o vata de zahar pe care ti-o iei din balciurile de la tara. Pufos si alb, mi-aduce aminte de bucuria vremurilor cand fericirea se scria cu norisorul alb, asezat cuminte pe un bat de lemn. Si nu aud nimic in afara fosnetului imensitatii verzi pe care merg fara griji. Si o iau la goana, cu o bucurie pe care n-am cum sa o descriu in cuvinte. Imi simt pieptul umflat de o senzatie stranie de bucurie fara margini. Si rad si urlu din toate puterile, fara sa-mi fie frica sau jena ca ma priveste cineva si-i pasa.

Pe campul acela, eu sunt altfel decat in viata de toate zilele. Uit de bani, de datorii, de iubirile pierdute, de grijile viitorului, de cearta de azi-de-dimineata, de claxoane, de trompeta si vaicareli. Simt in mine un curcubeu intreg in acea lume dominata de verde crud.

Sunt doar eu si frunzele de trifoi. Si ma simt de 10 ori mai bine decat la biroul de la care imi descriu experienta.”

De cand n-ai mai strigat de bucurie, cat poti de tare, fara sa-ti fie jena de cei care te aud? De cand n-ai mai simtit bucuria aia in capul pieptului, care aproape ca iti ridica picioarele de la sol si-ti transforma chipul intr-un zambet imens? Daca nu le-ai simtit niciodata, iti dau dreptate sa razi de mine ca iti spun toate astea. Nu-mi pasa :). Pentru ca eu mi-am gasit raiul acolo si am sansa sa-l pot revedea din cand in cand.

Nu-ti trebuie bani ca sa poti face asta. Nu-ti trebuie nici pregatiri speciale. Nu trebuie sa faci o cerere scrisa si nici sa astepti aprobarea cuiva. NU!

Trebuie doar sa-ti aduci aminte. Stii tu de ce. Trebuie doar sa-ti aduci aminte si sa faci lucrul acela fara sa te mai gandesti. Ca si cum un minut, o ora, o zi, o bucata din viata ta, lumea normala si regulile ei nu mai conteaza deloc. Viata ta e singurul lucru palpabil pe care il ai. Te nasti cu ea si nu-ti este menit decat sa o pastrezi cat de mult poti. Si viata ta, o parte din ea, te obliga sa iti gasesti resurse sa-i fii recunoscator. Si-ti va multumi daca, din cand in cand, ii oferi sansa sa fie traita cu adevarat. Intoarce-te in locul tau sigur. Ia-ti energie de acolo. Respecta-ti viata si traieste,

macar o clipa, in culcusul ei cald si primitor. Si, cine stie, poate ca vei avea motivatia sa faci asta si maine si poimaine si, apoi, ori de cate ori crezi ca ai nevoie de un strop de energie in plus.

Atunci cand am scris textul, m-am intors acolo. Serios. M-am intors acolo, am simtit iarba si i-am mirosit culoarea. Am retrait bucuria copilariei, cand lumea era doar un bat cu vata de zahar. Si pot depune oricand marturie, in fata oricarei instante, ca astazi, cand am scris acest text, mi-am trait viata.

Greutatile vin si trec. Iubirile ne streseaza si ne parasesc. Datoriile vin, dar pana la urma gasesti o forma sa le faci sa dispara. Lumea ne pune la incercare si, de multe ori, ne lasa cu ochii in soare, asteptand vremuri mai bune. Zilele trec. Noi, insa, ramanem. Si viata noastra ne va arata cu degetul, daca n-o bucuram si pe ea, macar intr-un strop din toate intamplarile pe care le ducem in spinare.

Aminteste-ti de viata ta. Aminteste-ti ca nu-ti trebuie bani si nici aprobari speciale sa te intorci acolo.

Uite, acum e momentul potrivit.

Jurnalul indiferentei

Un, doi, trei, un, doi, trei, un, doi, trei. E-un pas de vals, dar nu conteaza. Pentru ca, daca nu-i simti ritmul, acolo, in inima ta, valsul e doar zgomot. La fel ca viata, de altfel. Lent, constant, echilibrat, pasul te duce de la inceput la final, trecandu-te prin bucurii si tristeti, domol, oricat de mult te-ai opune. Si viata te poarta la fel.

Am observat de mult timp ca viata e mai frumoasa, atunci cand nu incerci sa i te opui. E dificil, e complicat, e... oricum ai vrea sa-i spui. Dar, pana la urma, intelegi ca singurul lucru cu care te poti bate sunt limitele tale, nu viata insasi. Asta-i deosebeste pe oamenii intelepti de oamenii care inca-si numara victoriile in fata vietii.

Limitele, prejudecatile, asteptarile, toate ne trag in jos, opunandu-se zdravan pasului domol care ar trebui sa ne guverneze. Atunci, infuriati peste masura, alegem adesea

sa fim agresivi, brutali, violenti sau, mai rau, alegem sa fim indiferenti. Dintre toate greselile pe care le facem, indiferenta este cea care ne indeparteaza cel mai mult de la ritmul constant al vietii. Indiferenta ucide mai mult decat o va face vreodata razboiul. Si e ciudat ca nu ne dam seama de lucrul acesta.

Un, doi, trei, un, doi, trei, un, doi, trei. E acelasi pas de vals, de care iti aduci aminte cand pierzi lucruri dragi. E sentimentul acela pe care il ai atunci cand iti dai seama ca lucurile marunte din viata ta, oamenii pe care i-ai ajutat de-a lungul timpului, sufletele pe care le-ai schimbat, toate aceste lucruri sunt singurul adapost real in fata durerilor vietii. Si, cu pasul in minte, petreci zile intregi incercand sa-ti dai seama unde ai gresit, atunci cand viata ta a luat o turnura speciala.

Lumea e altfel cand ai pasul in minte. Numai ca perioada respectiva tine putin, la fel de putin ca durerea. Si, apoi, o iei de la capat, incercand sa-ti impui ritmul in fata vietii. Pana data viitoare, cand viata iti reaminteste de pasul ei lent, echilibrat, pe care l-ai pierdut din nou. Si te simti calcat pe picior, tras de maneca, readus pe drumul cel bun. O schimbare dureroasa.

Dintre toate experientele vietii, hai sa ne aducem aminte ca indiferenta ucide. Ea, indiferenta, e cea care te face sa speri ca tie nu ti se vor intampla lucruri, iti da siguranta ca binele tau e echivalent cu binele lumii, te face sa treci grabit pe langa experiente pe care n-ar trebui sa le ocolesti. Ea, indiferenta, este motivul pentru care, atunci cand esti readus cu picioarele pe pamant, te intrebi “De ce eu?”, “De ce mie?”. Atunci, febril, disperat, infrant, cauti solutii si treci de partea cealalta a barierei: locul ignoratilor. Un loc pe care nu-l parasesti decat atunci cand altii, putini, din ce in ce mai putini, aleg sa-si reaminteasca de pasul echilibrat al vietii si sa te ajute. Atunci, viata ne vede asa cum suntem noi. Oameni anesteziati de necazul care li s-a intamplat, oameni care inteleg sa-si infrunte boala si durerea cu demnitate si intr-o liniste aproape imposibil de inteles, oameni tacuti, oameni galagiosi.

Cand e vorba despre noi, adultii, durerea poate fi o bariera pe care o trecem sau

nu. Noi putem lupta, ne putem liniști gândurile negre, le putem modela în forme ce amintesc de o speranță timidă. Când e vorba despre copiii noștri, însă, lucrurile se schimbă radical, iar durerea e de mii de ori mai puternică. Ignoranța te apasă atunci într-un mod pe care nimeni n-ar trebui să-l simtă vreodată.

Atunci când e vorba despre copii, lumea stă în loc. Binele tău, ieri o oază de liniște, se transformă într-o perpetua goană după răspunsuri: “Ce vina are copilul meu?”, “De ce nu m-a pedepsit pe mine?”. Logic sau illogic, un astfel de comportament e tipic pentru părinții care-și vad copiii chinându-se în ghearele unor boli prea grele pentru umerii lor mici. Atunci, indiferența se poate simți în toată splendoarea ei.

Un, doi, trei, un, doi, trei, un, doi, trei. În spiritul acestei povesti, te rog astăzi să-ți readuci aminte de viața și, pornind de acolo, să-ți îndrepti atenția spre eforturile aproape imposibile ale unor oameni care-și propun să schimbe ceva în lumea în care trăiesc. Trece de partea cealaltă a barierei și ajută-ți semenii.

Acești oameni, legați mai mult decât alții de ritmul simplu al vieții, au înfruntat indiferența. Impacati cu lupta pe care și-au asumat-o, ei îți cer doar să le dai instrumente de lucru. Nu-ți cer bani. Arată-le că munca lor nu e inutilă. Ajută-i de câte ori poți. Nu le batjocori bunele intenții.

Asculta-ți ritmul interior și alege să ajuti înainte ca România modernă să facă ce știe ea mai bine: să te oblighe să-ți cultivi indiferența, încercând astfel să faci fapta aberațiilor pe care ești nevoit să le trăiești.

Autodenunț

Când eram mic, am dat cu sapa. Am cules porumbi și am adunat prune. Nu m-a obligat nimeni. Și nu vorbesc de practica pe care o faceau elevii, studenții și salariații României de dinainte de '89.

Nu. Vorbesc de lucruri pe care le-am facut pentru ca asa mi s-a parut normal. Sa imi ajut bunicii.

Tot in perioada aia, a vacantelor de adolescent traite la bunici, am facut mortar si am carat lemne de la padure, am mers la moara sa macin grau. Am fost la arat si la secerat.

Nu mi-a fost nici o clipa greu. Sa nu intelegeti, totusi, ca am sapat hectare intregi, ca am carat acasa padurile inundate ale Moldovei sau am cules porumbii Baraganului. Povestea mea s-a petrecut la o scara mult mai mica.

Dar am invatat sa inteleg lucrurile de dincolo de geam.

Mai mare fiind, am invatat sa conduc. O masina, bineinteles. Nu e greu sa conduci o masina. In Romania sau in alta parte. E un lucru simplu si realizabil, daca ti-l doresti cu adevarat. Masina te scapa de drumuri. Le face mai scurte, mai dulci, lipsite de praf si pline de aer conditionat.

La vremea la care ma refer eu, Dacia era o masina buna. M-a invatat ca e confortabil sa nu mai mergi pe jos. Acum, geamul masinii mergea cu mine, oriunde m-as fi dus. Ajunsesem sa evoluez.

A venit apoi vremea computerului, care m-a invatat sa calatoresc cu mintea. Internetul mi-a placut. Cred ca era un mijloc de deplasare cu mult mai comod. M-a scutit deci de drumuri si mi-a adaugat kilograme. Mi-a adus geamul monitorului.

Curand, cautam un monitor cu cristale lichide, o masina cu aer conditionat si multe, multe alte lucruri. Si vedeam, mereu, lumea prin geamul computerului, al masinii sau al biroului. Invatasem sa fiu om serios, cu preocupari serioase. Invatasem sa ma respect in fiecare clipa.

Acum, fac mai multe lucruri deodata. De la computerul din birou. De la telefon. Uneori, foarte rar, din masina. Am devenit propriul meu stapan.

Pe la bunicii mei mai trec rar si atunci imi fac putine momente sa stau de vorba cu ei. Cu sapa n-am mai dat de mult. Si nici n-am mai cules prune. Masina ma transporta doar de acasa la birou si invers. Si, din cand in cand, in cateo vacanta. Computerul ma oboseste si cred ca am nevoie de ochelari. Alte geamuri.

Unii spun ca viata e un cerc. Te nasti si mori, fara sa conteze ce e la mijloc. Nu inteleg conceptia asta. Cred ca viata e mai mult decat atat. E un sir de lucruri pe care le faci si lucruri pe care le inveti. E un banc bun pe care il spui altora. Daca stai sa te gandesti, viata nu e nimic fara tine. E singura poveste din lume in care esti personajul principal. Indiferent ca vrei sau nu.

Cat despre geamuri, le-am inventat noi, oamenii. Cu mii de ani in urma, cand am inceput sa ne reinventam pe noi insine. Am facut bine, fara indoiala, si multi pasi din istoria noastra au fost de-a dreptul geniali. Pasii strambi au aparut atunci cand am transformat tehnologia din ajutor in conducator al vietii noastre.

Cateodata, ar fi bine sa ne amintim de lucrurile simple. E o forma buna de a scapa, macar cateva minute, de geamurile din viata noastra.

Sclipire de geniu

Foloseste-ti cuvintele ca sa atragi oameni, sa ii atingi cu stiinta ta, sa ii convingi ca le doresti binele. Foloseste-ti cuvintele ca pe niste agenti de marketing. Forteza-te sa scrii zilnic nu pentru ca ai avea ceva de spus, ci pentru ca trebuie sa vinzi. Scrie asa cum isi doresc oamenii sa citeasca. Scrie despre acele lucruri pe care doresc sa le cumpere.

Scrie in limbi cat mai straine, foloseste concepte cat mai abstracte. Imparte lumea intre clienti si oameni neinteresanti. Scrie pentru afacerea ta. Lasa-te prins in lumea cu adevarat virtuala a viselor si perceptiilor tale. A parerii despre tine insuti.

Apoi, cand poate o sa ai ghinion in viata, o sa vezi lumea cu alti ochi. La prima mare deziluzie, o sa ai tendinta sa te arunci pe geam. La primul esec, o sa te vezi asa cum esti: singur.

Fie vorba intre noi, la primele alte lucruri care ti s-au intamplat, ai fost prea absorbit de treaba ta zilnica. La prima iubire de dupa business, ai ocolit casa pana seara tarziu. La primul copil, erai la birou, la o intalnire de afaceri. La primul divort, erai prea ocupat sa-ti mai pese. Prima masina este echivalenta cu goana dupa leasing, prima casa cu lunile de cautat credite imobiliare. Incepi sa urasti sa faci ceva pentru prima data.

Desi, in fiecare dimineata, ai sansa de a te trezi, din nou. Si poti incepe o noua zi. Pentru prima data.

Si atunci, dupa baia de realitate prin care tocmai ai trecut, ai o sclipire despre cum arata lumea din jurul tau cu adevarat. Adevarata sclipire de geniu. Atunci... daca ai noroc, incepi sa scrii bine. Si observi ca vinzi de zece ori mai mult asa. Pentru ca oamenii prefera realitatea. Indiferent de ce ai crede tu.

Eu, unul, nu ma pricep la scris. A trebuit sa scriu un editorial lung, pentru a comunica o idee scurta. Altcineva a spus mult mai simplu toate aceste lucruri.

„Daca ai succes, castigi falsi prieteni si inamici adevarati. Indrazneste totusi sa ai succes. Daca faci bine, multi te vor acuza de egoism, prefacatorie ori castiguri ascunse. Fa bine, oricum. Onestitatea si spiritul direct te vor face vulnerabil. Nu renunta la ele, orice ar fi. Lucrurile pentru care ai pierdut ani intregi sa le construiesti pot fi distruse peste noapte. Cladeste, fara sa te sperii.

Da-i lumii cat de mult poti si o sa primesti in schimb un sut in gura.

Daruieste-te lumii. Neconditionat.”

Citatele din acest text ii apartin Maicii Tereza. Pentru multi oameni, ea a fost un sfant inainte de moarte. Pentru altii, a fost un personaj de televiziune.

Pentru mine, e omul care mi-a definit o parte din viata cu acest scurt citat. Si mi-as dori sa-ti insenineze si tie macar ziua de astazi.

Viata e simpla, cata vreme inveti sa i nu te impotrivesti.

Chiar poti trece peste orice?

La 4 iulie 1900, se nastea la New Orleans un om pe care soarta l-a injurat chiar de la primii pasi in viata. A fost parasit de tata, cand avea 8 ani, dupa ce ii indurase bataile in toti anii din viata de pana atunci.

A fost parasit de mama la 12 ani. In primii ani de adolescenta a cersit, a fost vagabond si a trait din mila publica. Si, totusi, a gasit puterea sa compuna asa cum eu n-as putea scrie niciodata, desi parintii mei mi-au oferit intotdeauna mai mult decat as fi sperat.

Spre deosebire de omul de mai sus, multi dintre noi, lipsiti de probleme adevarate, alegem sa ridicam nimicurile vietii la rangul de bariera de netrecut. Intr-un fel, e normal. Schimbarea doare. Ii face pe oameni sa se simta nesiguri, confuzi si incrancenati.

Cei mai multi dintre noi ne dorim ca lucrurile sa ramana asa cum au fost intotdeauna, iar credinta asta ne face viata mai usoara. Daca nu se schimba nimic, nu va trebui sa ma adaptez la nimic. Si nici nu va trebui sa gresesc, poate, vreun pas pe care l-as face.

Apoi, mai tarziu, inveti ca schimbarea vine doar din interior si numai sub presiunea ingrozitoare a esecului personal. Oamenii nu pot fi schimbati cu adevarat. Oamenii cad ori supravietuiesc, apoi se bucura, isi bandajeaza ranile si merg mai departe. In

functie de orgoliul fiecaruia si de inteligenta nativa, pot alege sa invete din trecut sau nu.

Mie, unul, mi-a fost greu sa inteleg ca lumea din jur e altfel decat mi-as dori eu sa fie. Apoi, pe masura ce trecea timpul, realitatea m-a lovit precum trenul de Constanta. Poti controla mersul automobilului tau, dar n-ai nici cea mai mica putere fata de masina care vine de pe contrasens. Poti controla oamenii patrunti pe un stadion, dar nu le poti controla furia. Asa ca oamenii... incerci sa ii intelegi cat mai bine si te opresti.

Nevoia de control e una dintre cele mai pustiitoare dorinte pe care le poate simti un om. Senzatia ca trebuie sa stie tot ce se intampla in jurul sau ajunge sa il controleze mai mult decat isi da seama. In vacante, in week-enduri, in timpul sarbatorilor, omul atins de aceasta nevoie continua sa se gandeasca la problemele sale si e consumat de micile amanunte pe care a uitat sa le finalizeze.

Si, uite asa, desi viata ta ar putea fi una decenta, alegi sa-ti plangi mereu de mila si sa vezi doar necazurile, nefericirea si durerea. A ta sau a altora. Si ii injuri in gand pe cei ca mine, care-ti povestesc despre lucrurile pe care le citesti acum. Si ii repezi cand incearca sa-ti spuna ca exista multi oameni care traiesc mai bine, emotional si mental, cu mult mai putine resurse decat ai tu. Si... continui sa te plangi si sa-si vezi viitorul doar imbracat in bani si bogatie.

Nu sunt mormon si nici vreun soi de pustnic retras, ce a renuntat la bogatia materiala a lumii si incearca sa imparta dragoste si echilibru in jur. Nu. Traim intr-o lume in care banii au rolul lor. Intr-o lume abjecta in care pana si oamenii de la morga trebuie spaguiti ca sa poata fi "eliberati mortii". Inteleg asta, accept asta si, mai mult, ma zbat la randul meu pentru ca familia mea, colegii mei de la serviciu si alti oameni care depind intr-un fel sau altul de mine sa aiba ce pune pe masa.

Am avut de-a lungul celor 10 ani de AvocatNet.ro momente in care am plans, momente in care am vomitat, momente in care am ajuns cu tensiunea la peste 20.

Am 33 de ani si port dupa mine pastile de tensiune. Si sunt multe alte lucruri pe care le-am inghitit cu mintea si stomacul de cand muncesc in fiecare zi la acest website. Am spus toate astea ca sa intelegi ca n-am nici cea mai mica intentie sa fac filosofia unui lucru pe care nu-l cunosc. Stiu si ca multi dintre cei care citesc acest text au o situatie materiala sau personala care ii impiedica sa vada cu adevarat speranta din ziua de maine. Si imi pare rau ca se intampla lucrul in cauza.

Cred, insa, ca fiecare dintre noi, si eu si tu, avem o obligatie de suflet pe care sa o exersam din cand in cand: sa nu mai punem mereu doar raul in fata. Sa vedem daca nu cumva o parte din greutatile pe care le intampinam sunt doar produsul mintii noastre. Si ca, daca in locul unui televizor cu LCD, ne uitam doar la un televizor clasic, daca in locul masinii de vis, mergem cu o masina mai veche, daca in locul vacantei de revelion, stam cu prietenii la o masa in sufragerie, asta nu inseamna ca am esuat in viata si trebuie sa traим nefericirea.

Melodia de mai jos, emblema a fericirii, a fost scrisa de un om cu o istorie nefericita. Sufletul sau, insa, l-a indemnat sa vada lumea altfel. Poate ca nu e chiar o idee rea.

Pentru nevorbitorii de limba engleza, iata si o traducere a versurilor din “What a wonderful world - Ce lume minunata”, melodia care l-a facut celebru pe Louis Armstrong. Scuze pentru lipsa rimelor.

Vad pomii verzi, si trandafirii / Si ii vad in florind pentru mine si tine / Si-mi spun “Ce lume minunata”. Vad cerul albastru si norii albi / Si binecuvantata zi senina si sacra neagra noapte / Si-mi spun “Ce lume minunata”. Culorile curcubeului, atat de frumoase pe cer / Sunt si pe fetele oamenilor din jurul meu / Vad prieteni care-si dau mana spunandu-si “Salut” / Ei spun, de fapt, “te iubesc”. Aud copii plangand, si-i vad cum cresc / Vor invata mai multe decat o sa aflu eu vreodata / Si-mi spun “Ce lume minunata”.

Ce crezi, deci? Poti trece peste orice?

Epilog

Daca n-ar fi atat de ciudata, viata ne-ar plictisi ingrozitor. Stiu, de multe ori ne-am dori sa dormim plictisiti. Si sa reusim sa dormim. :)

Si totusi, indiferent de cate ori o sa te arunce jos viata, o sa-ti revii. Indiferent de cate suturi iti va da, iti vei reveni. Indiferent de cate necazuri vei intampina, le vei depasi. Si nu ti-o spun pentru ca sunt un soi de prezicator de doi bani, ci pentru ca asa e ordinea fireasca a lucrurilor. Nimic nu e permanent pe lumea asta. Nici macar necazurile.

Iti multumim ca ai fost alaturi de noi in 2011. Si aminteste-ti un lucru. Viata e o suma de momente bune si momente rele. Traieste-le pe toate. Pentru ca, de regula, noi preferam sa traim partile rele si sa le ignoram pe cele bune.

Bucura-te de viata ta, da-i sansa sa se simta implinita.

Craciun fericit!

Alin Popescu, AvocatNet.ro